

Sygn. akt **IC 173/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2021 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Kuryłas

Protokolant: sekretarz sądowy Agata Rosa

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2021 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko: (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 2.669,39 zł (dwóch tysięcy sześciuset sześćdziesięciu dziewięciu złotych trzydziestu dziewięciu groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od następujących kwot i terminów :

- od kwoty 492 zł – od dnia 24 lutego 2020 r do dnia zapłaty ,

-od kwoty 2.177,39 zł – od dnia 20 grudnia 2019 r do dnia zapłaty ,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.617 zł (jednego tysiąca sześciuset siedemnastu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty ,

3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 328,64 zł (trzystu dwudziestu ośmiu złotych sześćdziesięciu czterech groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych .

Sędzia Agnieszka Kuryłas

Sygn. akt **IC 173/20**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 lutego 2020 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 2 669,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 492 zł od dnia 24 lutego 2020 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 2 177,39 zł od dnia 20 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty tytułem naprawienia szkody za uszkodzenie pojazdu marki (...) o nr rej. (...), uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 16 grudnia 2019 roku oraz kosztów prywatnej kalkulacji naprawy . Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych oraz kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, kwestionując w uzasadnieniu wysokość dochodzonego roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 grudnia 2019 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki (...) o nr rej. (...) należący do poszkodowanego D. S.. Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową u pozwanego ubezpieczyciela, stąd właściciel uszkodzonego pojazdu zgłosił szkodę bezpośrednio u niego.

(...) S.A. przeprowadził postępowanie likwidacyjne, w którym podjął decyzję o przyznaniu poszkodowanemu odszkodowania w wysokości 873,38 zł.

Niesporne, a nadto dowód:

- decyzja o przyznaniu odszkodowania – k. 10 – 12 oraz k. 42;
- pismo ubezpieczyciela z dnia 17 grudnia 2019 roku – k. 43 – 43 v.;
- pismo ubezpieczyciela z dnia 18 grudnia 2019 roku – k. 44 – 45;
- kalkulacja naprawy ubezpieczyciela – k. 45v. – 47 v.
- akta szkody na płycie CD – k. 52;
- przesłuchanie poszkodowanego k. 62 – 63.

W dniu 13 stycznia 2020 roku zawarte zostały umowy przelewu wierzytelności, na mocy których powód nabył odpłatnie wierzytelność przysługującą zbywcy wobec (...) S.A. w związku ze szkodą w pojeździe marki (...) o nr rej. (...) powstałą w dniu 16 grudnia 2019 roku.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności nr (...) – k. 15 – 16;
- powiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności – k. 17 ;
- pełnomocnictwo – k. 18 ;
- umowa przelewu wierzytelności nr (...) – k. 21 – 23;
- pełnomocnictwo – k. 24.

Powód nie zgadzając się z ustaleniami ubezpieczyciela, wystąpił do (...) sp. z o.o. we W. o sporządzenie kalkulacji naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe marki (...) o nr rej. (...) wskutek zdarzenia z dnia 16 grudnia 2019 roku. Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu według kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda wyniósł 3 050,76 zł brutto przy zastosowaniu stawek robocizny w wysokości 105 zł / 1rbg netto – dla prac mechanicznych i blacharskich oraz 115 zł / 1 rbg netto – dla prac lakierniczych. Koszt sporządzenia kalkulacji wyniósł 492 zł brutto i został poniesiony przez powodową spółkę.

Dowód:

- kalkulacja naprawy z dnia 14 stycznia 2020 roku – k. 25 – 28;
- faktura VAT – k. 29.

Koszt naprawy pojazdu marki (...) o nr rej. (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 16 grudnia 2019 roku, przy zastosowaniu średnich stawek za roboczogodzinę dla nieautoryzowanych warsztatów naprawczych na lokalnym rynku w wysokości 121,50 zł dla prac mechanicznych i blacharskich oraz 127,71 dla prac lakierniczych oraz przy zastosowaniu nowych oryginalnych części zamiennych i cen aktualnych na dzień zaistnienia szkody wynosił 3141,97 zł brutto.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego mgr inż. M. M. wraz z opinią uzupełniającą – k. 74 – 84 i k.107-110.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. kwoty 2 669,39 zł tytułem naprawienia szkody powstałej w wyniku kolizji z dnia 16 grudnia 2019 roku, w tym kwoty 492 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy. Powód nabył przedmiotową wierzytelność od podmiotu, który z kolei nabył ją bezpośrednio od osoby poszkodowanej w tym zdarzeniu.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361-363 k.c.), z tą jednak istotną różnicą, że w ramach odpowiedzialności z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne.

Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany niektórych jego elementów, które uległy zniszczeniu. Ze względu na okoliczność, że niejednokrotnie części pojazdu, uszkodzonego w trakcie zdarzenia wyrządzającego szkodę, były eksploatowane już przez określony czas, dłuższy lub krótszy, powstaje kwestia, na czym ma polegać przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody. W szczególności, czy przywrócenie do stanu poprzedniego uzasadnia użycie nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu.

Zagadnienie to było przedmiotem rozpoznania, przez skład powiększony Sądu Najwyższego, który uchwałą z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie III CZP 80/11 rozstrzygnął, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Kwestia odpowiedzialności pozwanego za szkodę powstałą w pojeździe marki (...) o nr rej. (...) była bezsporna. Pozwany nie kwestionował również legitymacji procesowej czynnej powoda, poza tym kwestia legitymacji powoda nie budziła również wątpliwości Sądu.

Spór koncentrował się wyłącznie na ustaleniu kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, zakresu tej naprawy i w konsekwencji wysokości należnego powodowi odszkodowania.

Powołany na wniosek powoda biegły sądowy z zakresu techniki motoryzacyjnej mgr inż. M. M. w swej pisemnej opinii z dnia 5 lutego 2021 roku stwierdził, że koszt naprawy pojazdu marki (...) o nr rej. (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 16 grudnia 2019 roku, przy zastosowaniu średnich stawek za roboczogodzinę dla nieautoryzowanych

warsztatów naprawczych na lokalnym rynku w wysokości 121,50 zł dla prac mechanicznych i blacharskich oraz 127,71 dla prac lakierniczych oraz przy zastosowaniu nowych oryginalnych części zamiennych i cen aktualnych na dzień zaistnienia szkody wynosił 3141,97 zł brutto.

Sąd uznał przedmiotową opinię za wiarygodną w całości i w pełni podzielił wnioski biegłego. Opinia ta została sporządzona w sposób rzetelny, była logiczna, spójna, nie zawierała sprzeczności. Biegły udzielił odpowiedzi na pytania sformułowane w tezie dowodowej. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, iż biegły jest osobą odznaczającą się niekwestionowanymi kwalifikacjami, kompetentną i posiada duże doświadczenie w sporządzaniu tego typu opinii.

Opinia została zakwestionowana przez stronę pozwaną, wedle której biegły dokonał rozszerzenia zakresu szkody, tj. zakwalifikował naprawę belki zderzaka, tymczasem pracownik pozwanego ubezpieczyciela nie stwierdził takiego uszkodzenia. Według pozwanego biegły niezasadnie również przyjął w kosztorysie uwzględnienie ceny nowego, oryginalnego zderzaka, tymczasem na pojeździe poszkodowanego zamontowany był element używany z rynku wtórnego i to ten element uległ uszkodzeniu.

Biegły ustosunkował się do zarzutów strony pozwanej. W opinii uzupełniającej podtrzymał wyliczoną w opinii pierwotnej wartość kosztów naprawy. Wskazał, że wbrew zarzutom pozwanego, w toku postępowania likwidacyjnego pracownik ubezpieczyciela stwierdził w kalkulacji naprawy uszkodzenie belki zderzaka i zakwalifikował je do naprawy w wymiarze 1 rbg. Nadto biegły wskazał, że pracownik (...) S.A. w toku postępowania likwidacyjnego nie wskazał na zamontowanie w pojeździe elementu z rynku wtórnego, a jedynie możliwość zastosowania części alternatywnej, a wręcz nakazanie jej użycia do naprawy.

Pełnomocnik pozwanego wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego, wskazując m.in., że pojazd w dacie zdarzenia miał zamontowaną część używaną, a nadto że kalkulacja biegłego nie zawierała wariantu uwzględniającego części używanych. W tym miejscu należy jednak wskazać, że z akt postępowania likwidacyjnego szkody nie wynika, jakoby elementy uszkodzone w przedmiotowym pojeździe w wyniku zdarzenia z 16 grudnia 2019 roku były nieoryginalne a nadto, aby w dacie szkodowego zdarzenia tylny zderzak pojazdu pochodził z rynku wtórnego. Zawnioskowany w sprawie biegły sądowy przeprowadził bowiem oględziny pojazdu i nie stwierdził zamontowania w pojeździe elementu z rynku wtórnego, co więcej w toku postępowania likwidacyjnego nie stwierdził tego również pracownik (...) S.A., który natomiast od samego początku forsował użycie części alternatywnej (tzw. zamiennika).

A zatem Sąd nie znalazł powodów, dla których możnaby choćby częściowo podważyć wydane w sprawie opinie.

Zgodnie bowiem z orzecnictwem Sądu Najwyższego, dla odpowiedzialności ubezpieczyciela nie ma znaczenia, jakim kosztem i czy w ogóle poszkodowany dokonał naprawy pojazdu. Roszczenie o świadczenia należne w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana. Wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z 27.06.1988r., I CR 151/88, Legalis; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 15.11.2001r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74 i powoływane tam orzeczenia). Niezależnie zatem od tego, czy poszkodowany naprawił uszkodzony pojazd, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia opisanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a ściślej – kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed zdarzenia powodującego szkodę.

Podkreślenia również wymaga, że naprawa samochodu przy użyciu nowych oryginalnych części zamiennych jest droższa, jednak oczekiwanie ubezpieczyciela, że poszkodowany naprawi swój samochód w sposób możliwie najtańszy jest również sprzeczne z regułą wyrażoną przepisem art. 361 k.c. Sama zaś okoliczność, że na rynku dostępne są części zamienne w niższej cenie, nie uprawnia ubezpieczyciela do obniżenia cen tych części, gdyż celem naprawy jest bowiem przywrócenie stanu pojazdu sprzed kolizji, a nie jedynie przywrócenie go do stanu używalności sprzed kolizji.

Należy również podnieść, iż poszkodowany nie miał obowiązku skorzystania z oferty pozwanego ubezpieczyciela i dokonania naprawy w warsztacie współpracującym z pozwanym. Poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania warsztatu oferującego usługi najtańsze. Poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. W praktyce będą to zazwyczaj autoryzowane warsztaty naprawcze związane z określoną marką samochodu i prowadzące obsługę serwisową pojazdu. Wybierając takie warsztaty, poszkodowany może się kierować m.in. ich fachowością, rzetelnością technicznej obsługi i poziomem prac naprawczych oraz określonymi niekiedy profitami połączonymi ze stałą obsługą serwisową. Co więcej, wybranemu warsztatowi naprawczemu poszkodowany mógłby powierzyć naprawę kompleksową, jeżeli obejmowałaby ona kilka różnych fragmentów uszkodzonego pojazdu (tak, m.in. uchwała Sądu Najwyższego z 13.06.2003r., III CZP 32/03, Legalis).

Biorąc za podstawę powyższe, Sąd podzielił opinię biegłego w całości, uznając ją za pełnowartościowe źródło informacji specjalnych i opierając rozstrzygnięcie sprawy na wyliczeniach w niej zawartych. W tym stanie rzeczy Sąd przyjął, iż celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt przywrócenia samochodu marki (...) o nr rej. (...) (...) (...) do stanu sprzed kolizji wyniósł 3 141,97 zł, przy czym według kalkulacji powoda koszt ten oscylował w niższej kwocie tj. 3 050,76 zł i Sąd za podstawę należnego odszkodowania uznał kwotę ustaloną przez powoda. Biorąc natomiast pod uwagę, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił odszkodowanie w wysokości 873,37 zł - to pozostała część należnego powodowi odszkodowania za szkodę wynosi 2 177,39 zł (3050,76 zł minus 873,76 zł).

Za w pełni uzasadnione Sąd uznał również żądanie pozwu w zakresie kwoty 492 złotych stanowiącej koszt prywatnej kalkulacji naprawy sporządzonej na zlecenie powoda przez spółkę (...) na zlecenie powoda. Powód, nie posiadając fachowej wiedzy, miał prawo zasięgnąć opinii rzeczoznawcy, celem ustalenia, czy przyznane poszkodowanemu odszkodowanie zostało ustalone prawidłowo przez stronę pozwaną korzystającą przy sporządzaniu wycen z wiedzy rzeczoznawców, mających wiedzę i doświadczenie w zakresie wykonywania takich wycen.

W konsekwencji Sąd uznał za zasadne roszczenie powoda w pełnej wysokości, a więc do kwoty 2 669,39 zł (2 177,39 zł + 492 zł), o czym orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

Roszczenie o odsetki znajduje swoje oparcie w treści art. 481 § 1 k.c., który stanowi, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak zaś wynika z tezy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r. (II CK 146/02, Lex nr 82271) dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia.

Data początkowa naliczania odsetek ustawowych od kwoty zasądzonej pozwem wskazana została zgodnie z żądaniem pozwu i przypada na dzień 24 lutego 2020 roku od kwoty 492 zł oraz na dzień 20 grudnia 2019 roku od kwoty 2 177,39 zł.

Za datę wymagalności roszczenia co do kwoty 492 zł uznano dzień po upływie terminu 30 dni od dnia wezwania do zapłaty tej kwoty co nastąpiło w dniu 24 stycznia 2020 roku. Zgodnie z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Natomiast za datę wymagalności roszczenia co do kwoty odszkodowania uznano dzień następujący po wydaniu decyzji pozwanego z dnia 19 grudnia 2019 roku, bowiem w tym dniu pozwany dysponował już wszelkimi informacjami niezbędnymi do zajęcia stanowiska w sprawie.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedstawione przez strony w toku postępowania, których autentyczność oraz treść nie były przez nie kwestionowane, ani też nie wzbudziły wątpliwości Sądu. Dodatkowo, wysokość szkody Sąd ustalił w oparciu o przeprowadzony dowód z pisemnych opinii biegłego sądowego mgr inż. M. M.. Za przydatne uznać należało również zeznania poszkodowanego D. S..

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z innego biegłego, albowiem w ocenie Sądu zarówno opinia główna, jak i uzupełniająca biegłego wydane zostały w sposób rzetelny, przez osobę dysponującą odpowiednią wiedzą fachową i w należyty sposób objaśniły zagadnienie poddane opiniowaniu. Tym samym wniosek pozwanego w tej materii uznać należało za bezzasadny i w sposób nieuprawniony zmierzający do przedłużenia niniejszego postępowania i wygenerowania dodatkowych niemałych kosztów.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Powód wygrał sprawę w całości, a więc pozwany winien zwrócić mu całość poniesionych przez niego kosztów. Na te składały się zaś opłata od pozwu w kwocie 200 zł, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w osobie adwokata, ustalone w stawce minimalnej na podstawie § 2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) w kwocie 900 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz wykorzystana zaliczka na biegłego w kwocie 500 zł, a więc łącznie kwota 1 617 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie 2 sentencji wyroku.

O nieuiszczonych kosztach sądowych Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z dnia 1 września 2005 r. z późn. zm.). Na powyższe koszty składała się kwota 328,64 zł tytułem wynagrodzenia dla biegłego za sporządzoną opinię, którą to kwotę Sąd tymczasowo wydatkował z sum budżetowych. Skoro zatem pozwany przegrał niniejszą sprawę w całości, to powyższymi kosztami należało go obciążyć w całości.

Sędzia Agnieszka Kuryłas